

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2016. június 26.
(vasárnap)**

Horváth Géza

HALLGASS AZ ÚRRA!

Énekek: 154, 226; 231,1; 459; 680

Lekció: 1Krón 13

Alapige: 1Krón 13,8-10

Dávid pedig és egész Izráel szent táncot járt Isten színe előtt, teljes erővel énekelve, citerák, lantok, dobok, cintányérok és harsonák kíséretében. Amikor Kidón szérűjéhez értek, Uzza kinyújtotta a kezét, hogy megfogja a ládát, mert megbotlottak az ökrök, ezért fellángolt az Úr haragja Uzza ellen, és lesújtott rá, mivel kinyújtotta kezét a láda felé, és meghalt az Isten színe előtt.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálaadással borulunk le előtted. Áldunk, magasztalunk és dicsőítünk, mert nagy vagy te, és nagy a te hatalmad. Világteremtő a te szózatod, mert te teremtetted, te tartasz fenn mindent, és te szeretted úgy ezt a világot, hogy egyszülött Fiadat adtad, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Köszönjük hozzánk való jóakaratomat, irgalmasságodat, irántunk való türelmedet, szeretetedet. Köszönjük feddésedet is, Urunk, mert mi feddő szót érdemelve állunk itt most is előtted.

Az elmúlt héten is vétkeztünk ellened. Köszönjük az ígét, hogy Jézus Krisztusnak a vére megtisztít minket minden bűntől.

Köszönjük, hogy egybegyűjtöd népedet itt is, másutt is ezen a mai napon, hogy együtt hallgassuk áldott szavadat.

Megvalljuk, Urunk, hogy kívüled nincs kihez járulnunk. Uram! Kihez mehetnénk? — valljuk és mondjuk mi is, hiszen örök életnek beszéde van nálad.

Nem tudunk máshoz menni feloldozásért, kegyelemért, irgalomért, közbenjárásért, csak hozzád, Úr Jézus Krisztus.

Kérünk, szólj hozzánk, beszélj velünk, törd le szívünknek bilincseit. Törd meg a keménységet, ha lenne a szívünkben ellenállás, okoskodás, és add, hogy

aki hirdeti és hallja az igét, levetett saruval megállva előtted, gyönyörködve igéd igazságában adja néked szívét.

Jövel Szentlélek Isten, töltsd bé szíveinket épen.

Ámen.

Igehirdetés

A mai ószövetségi igénk a frigyládáról szól, és arról a dologról, amit sokan nem értenek, és amely, gondolom, sokatok előtt tisztázatlan, hogy miért halt meg Uzza, amikor megérintette a frigyládát. Sok okoskodás van ezzel kapcsolatban, de megpróbáljuk megnézni ezen a délelőttön, hogy mit is jelentett ott ez a cselekedet, és mit jelent ma számunka ez a napi ige, amit remélem, reggel már sokan közületek el is olvastak.

A frigyládát mindig nagy misztikum övezte. Bizonyára tudjátok, hogy ma is filmeket készítenek róla, a frigyláda fosztogatóiról. Erről nem érdemes sokat beszélni, csak mindig titokzatos dolog, hogy a frigyláda sorsa hogyan alakult. Ilyet is hallottam, hogy valaki megkérdezte: miért nincs ma frigyláda? Ma is jó lenne, ha lenne frigyláda, mert az kedves dolog volt.

Isten valóban elrendelte a frigyláda elkészítését, Jeremiás próféta viszont prófétál arról, amikor nem lesz szükség már frigyládjára, nem kell elkészíteni a mását sem. Még olyan elképesztő dolgot is olvastam a múlt évben, hogy valakik azt írták, hogy a frigyláda Mária előképe. — Hát ilyeneket is lehet hallani. A frigyláda útja elég kacifántos volt.

Tudjuk, hogy egy háborúban elvesztik az izraeliták a frigyládát, az a filiszteusokhoz kerül. Aztán a filiszteusok a csapások miatt visszaküldik, felteszik egy új szekérre, rábízzák a tehenekre, hogy amerre azok mennek, majd abból tudják, hogy véletlen volt-e a csapás, ami rajtuk volt, vagy a frigyláda náluk létele miatt. A tehenek bölgve mennek a Bétsemes felé vezető úton, aztán hol ide, hol oda kerül a láda. Végül elérkezünk oda, ami a mai igénk, hogy Dávid király tanácsot tartott vezetőivel és azt mondta: hozzuk ide a frigyládát. Tegyük a ládát oda, ahol a helye van, ahol lennie kell.

Három dolgot olvasunk ebben a történetben, ami számomra a történet lényegét jelentette. Az egyik, amikor Dávid azt mondja, hogy „Saul idejében nem törődtünk vele”. Ez hatalmas bűnvallás, és egy királynak a bűnbánata az egész nép előtt. Testvérek, itt nem a ládáról van szó elsősorban, hanem itt rólunk van szó. Itt nem a láda a fontos, hanem a lelki életünk a fontos: Szomorúan meg kell állapítanunk, hogy az elmúlt időszakban, Saul idejében a ládával nem törődtünk.

A másik, az a bizonyos ominózus eset, amikor Uzza megfogja a ládát, és sokféle magyarázatot lehet hallani, hogy azért, mert be akart segíteni az Istennek, hogy a láda ne dőljön el, — sokan azt mondják, hogy mégis csak jót akart Uzza — és ha valaki jót akar, Isten miért bünteti meg?

A harmadik, ami ebből az igéből nekem fontos volt, az a jelenet, amikor Dávid megdöbben, hogy a mi Istenünk nemcsak szerető, irgalmas Isten, hanem

ítélő, számonkérő Isten is. Dávid megdöbben, és a ládát nem Jeruzsálembe viszi, nem meri bevinni, hanem elhelyezi Óbed-Edom házában.

Nézzük tehát, hogy mit jelent számunkra ez a három dolog?

Az első, ami nagyon érdekes, hogy Dávid azt mondja: nem törődtünk a ládával. Mint jelent számunkra a frigyláda? Ha röviden össze akarom foglalni, akkor azt kell mondanom: a Bibliát. Hiszen azt mondta Isten: csináljátok meg ezt a ládát, és a kerubok közül szólok hozzátok. Ott adok kijelentést. A számunkra a kijelentés, ahonnan Isten beszél velünk, ahonnan szól hozzánk, az a Biblia.

Újból és újból belecsodálkozom abba a ténybe, és több csoportban el is mondtam, hogy csodálatos dolgok történtek Jézus földre jövetelével, kereszthalálával és feltámadásával, a Szentlélek kitöltetésével, és a negyedik, amit el szoktam mondani: amikor a Kánon, a Szentírás összeállt, és itt lehet a kezünkben az ige. Ezért nincs szükség többet frigyládjára, mert Isten nem a ládáról vagy a ládából szól a népéhez, hanem az igéből, és Isten ígéje elég a számunkra arra, hogy az üdvösségre vivő utat megmutassa, és ha valaki az üdvösség útján jár, azt meg is tartsa és célba juttassa.

A Lukács 16-ból idézek egy igét, és meglátják, hogy elég. Azt mondja abban a bizonyos gazdag és Lázár történetében Ábrahám: „van Mózesük és vannak prófétáik, hallgassák azokat. Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad.” — Ez egyértelmű utalás arra, hogy Isten szent ígéje elég nekünk arra, hogy bennünket az örök élettel megajándékozzon, újjászüljön, vezessen, tanácsoljon, bátorítson, fedjen, eligazítson, lábunk előtt mécses legyen az ige, és ösvényünk világossága.

Éppen ezért olyan fontos Dávidnak ez a nagy megállapítása, amikor meglátja azt, hogy „mi ezzel nem törődtünk”. És itt nemcsak a ládára gondol Dávid, egészen bizonyosan, hanem Isten kijelentésére.

Van olyan, amikor ritkán van kijelentés, és nincs nyilvánvaló látomás. De sokkal többször fordul elő a Szentírásban az, amikor a nép elfordítja a fejét, a fülét, a szívét az Isten kijelentésétől...

Mennyire látszik, hogy Dávid lelki ember, mert a lelki embert mindig bántja, hogy ha az Isten dolgaival nem törődik. Az Isten Szentlelke ad Dávidnak egy világosságot: ez volt a baj! A ládát nem lehetett ilyen misztikus módon használni, hogy majd ha visszük, akkor velünk van az Isten! Hanem sokkal inkább azt kellett volna kérni, amit a kis Sámuel is kér: Szólj, Uram! Nem mi viszünk téged, hanem te hordozol bennünket. Te tanácsolsz és te vezetsz bennünket. Dávid odaáll az Úr elé a nép előtt, és megvallja, hogy mi nem törődtünk vele.

Itt a terített úrasztala mellett Isten megkérdezi tőled, hogy mi az, amire azt mondod: nem törődtünk vele? Mi az, amit te meglátsz ma az életedben? Hogy az elmúlt időben mi nem törődtünk azzal, amivel törődnünk kellett volna. Nem volt a középpontban az, aminek a középpontban kellett volna lennie. Mi nem törődtünk vele...

Szolgalatom alatt többször hallottam, amikor valakit kérdeztem: régen láttam az istentiszteleten, hol van, mi van vele, miért nem jön? Akkor többen azt

mondták — legalábbis falun ez nagyon elterjedt —: elég egyszer-kétszer elmaradni, aztán megszokja az ember. Ilyeneknek mindig azt mondtam: de lehet újat kezdeni. Lehet újból elindulni, lehet megvallani, hogy az elmúlt hónapokban nem törődtem vele, nem hallgattam az ígét hűségesen. Nem gyakoroltam a gyülekezeti közösséget. Az Isten népével nem vállaltam az együttlétet. De meg lehet látni, meg lehet bánni és újból el lehet indulni. — Nem törődtem vele...

Vagy itt van a terített asztal, az úrvacsora. Jézus Krisztus azt mondta: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. Nem azt mondta: ha gondoljátok, ha akarjátok... Vajon ki az, aki ma azt fogja mondani közületek: az elmúlt időben nem törődtem vele. — Lehet, hogy siettem, lehet, hogy a család várt otthon. Lehet keresni sokféle kifogást, de nem törődtem vele. Lehet ilyen az igeolvasásunk, az imádságunk, az Úrnak való szolgálatunk. Amikor azt mondjuk: igen, Uram, én sok mindenben megfáradtam, megrestültem, meglanyhultam, de oda vezethető vissza, hogy nem törődtünk azzal... Nem törődtünk vele.

Adja meg az Úr, hogy újat kezdjünk, mert Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának a vére megtisztít minket minden bűntől.

Nagyon kedves nekem Dávidnak ez a közösségi bűnvallása: nem törődtünk vele... Nem azt mondja Dávid, hogy Saul volt a hibás. Nem azt mondja: a vezetőik voltak a hibásak, hanem azt mondja: én is hibás vagyok. Én sem törődtem vele.

Milyen csodálatos, hogy ez a nagy király oda tud állni úgy az Úr elé: Uram, a közösség bűne az én bűnöm is. A gyülekezet bűne az én bűnöm is. Milyen jó, hogy így állhatunk meg, mint Dávid, aki nem önmagában, hanem a gyülekezetben, a közösségben, az Isten népében tudott gondolkodni.

Dávid aztán ezzel, hogy megvallja: nem törődtünk vele... tulajdonképpen azt is megvallja, hogy innentől kezdve viszont törődni szeretnénk vele. Innentől kezdve viszont szeretnénk, hogyha a középpontba kerülne a láda. Ahova az Isten gondolta, ahova Isten tette. Dávid azt mondja: messze van a láda, távol van. Nem kellene behozni? Nem kellene ide tenni? Nem kellene a főhelyre tenni?

Nézd meg ma, hogy mi az, ami kikerült a középpontból, és mi az, amit ismét a főhelyre kellene, a középre kellene tenni, ismét újat kellene kezdeni.

Figyeljétek meg, hogy milyen örömet okoz Dávidnak, amikor a ládát hozzák vissza. A nép elkezd ujjongani, és amikor közelednek, akkor azt olvassuk: Dávid és egész Izráel citerákkal, hegedűkkel, dobokkal, cimbalmokkal, kürtökkel táncoltak az Isten előtt, teljes erővel, énekekkel.

Mert higgyük el, és remélem, tapasztaljuk, hogy ha Isten ígéje a középpontba kerül, az mindig öröm. Az újrakezdés lehetősége az embernek mindig öröm. A megújulás mindig öröm. Ezért örüljünk is az Úrban!

A második, ami az igéből nagyon érdekes: Uzza esete. Amikor a ládát viszik, vezetik a szekeret ketten, és amikor a láda eldőlné, akkor Uzza megfogja. Az Úr haragja pedig felgerjedt Uzza ellen, és őt megveri, hogy rátette kezét a ládára, s meghal ugyanott az Isten előtt.

Vajon miről van itt szó? Vajon miért hal meg Uzza, amikor ő jót akart? Mikor ő csak meg akarta tartani, hogy a szent láda le ne essen a szekérről?

A legfontosabb dolog, hogy azért halt meg Uzza, mert Isten rendelkezését és parancsát semmibe vették. Tudniillik Isten úgy rendelkezett, hogy a ládát a papok vigyék rúdon. Tehát kézben kellett vinni a ládát. Ehelyett felteszik egy szekérre. — Egyébként a pogányok is így vitték isteneiket. Innen látjuk, hogy az, amit a világ tesz, Isten népének az életébe mennyire beszűrődik. Azt a szerket lehet, hogy fel is díszítették. Nagy becsben vitték, de nem úgy, ahogy azt Isten rendelte.

Ez az ige azt mondja nekünk, Isten mai népének is: hallgass az Úr szavára!

Majd fogjuk énekelni a következő istentiszteleten: „Mind igazak és ámenek, ami szádból kijöttek”. Ha Isten azt mondta, hogy azt kézben kell vinni, akkor azt nem lehet szekéren vinni. Itt nincs, hogy jót akartam... Isten megmondta, hogyan tiszteljük, hogyan hívjuk segítségül Jézus Krisztus által. Nem úgy van, hogy az ember úgy és olyan istentiszteletet végez, amilyet akar, hanem olyat, amilyet Isten előír.

A samáriai asszony mondja: mi itt imádkozunk, ti ott imádkoztok... — Pedig az Isten Lélek, és akik imádják, lélekben és igazságban imádják. — Nekem kell szabni magamat az Istenhez. — Egyik énekben úgy énekeljük: Szabjam egész életemet szent akaratjához, és ne az Isten alkalmazkodjon hozzám, mert én így gondolom.

Az életemből hadd mondjak el valamit. Két-három hete jutott eszembe egy kedves jelenet. Amikor édesapám meghalt, temettük, akkor a falu férfiai azt mondták: ne kérjünk gyászkocsit, mert ők a koporsót kézben akarják vinni. Mondtam nekik, hogy olyan messze van a ravatalozó a temetőtől. Nem baj, majd felváltva visszük — mondták. Milyen megható volt! Ne tessék kocsit kérni! Az olyan személytelen, mi kézben akarjuk vinni a koporsót, és ha kell, váltjuk egymást. — És valóban így is volt.

Pedig az nem előírás volt, csak a szeretet gesztusa, a megbecsülésnek a megnyilvánulása. De amikor Isten azt mondja: így kell, akkor nincs mese! Azt komolyan kell venni. Nem tudunk mást tenni, csak haptákba vágni magunkat és azt mondani: igen, Uram! Ha Isten mond valamit, akkor nincs mese, mert az Ő igéje örökre megmarad. Nincs olyan, hogy én máshogyan gondolom, én máshogy tudom, én majd kiokoskodom, mert Isten ítélettel sújtja. Csak egyetlen dolog van: hogy az ember megalázza magát és azt mondja: igen, mindent aszerint cselekszem, ahogy te mondd, Uram. Szeretlek, tisztellek téged, engedelmeskedem neked.

Ez hit és engedelmesség kérdése mindig. A papok nyúlhatnak hozzá, akkor ne akarj te hozzányúlni. Amit Isten mond, azt tegyük meg, azt kell megtennünk. Lehet, hogy könnyebb szekérre rakni, lehet, hogy kényelmesebb, de mi nem választhatjuk az istentiszteletünk terén a könnyebb, a kényelmesebb utat.

Hányan meg akarják spórolni! Könnyebb gyülekezethez, Krisztushoz tartozni újjászületés, megtérés nélkül, bűnbocsánat, bűnbánat nélkül. Könnyebb. De az egyik kedves énekünk azt mondja: Egy út vezet csak a mennybe, és az a Golgotán visz át. — Azt nem lehet kikerülni.

Isten azt mondta: Ez az én szerelmes Fiam, Őt hallgassátok. Őbenne megengeszteltem, Őbenne van a bocsánat. Ha Isten azt mondta: Jézus Krisztus a közbenjáró: „egy az Isten és egy a közbenjáró”, akkor az ember nem kereshet magának még másokat. Keresünk százat még, azok is majd csak besegítenek...

Olyan szép ez a görög szó az Újszövetségben: ami Isten igéjével megegyezik. Ragaszkodjunk ahhoz, mert akkor a mi Istenünkhöz ragaszkodunk, a mi Urunkhoz. Nem lehet előtte okoskodni, hogy így is jó lesz, majd így is fog menni. Mert látjátok: Isten megbünteti.

Ha Ő azt mondja az életünk felől, akkor azt meg kell cselekednünk. Ha azt mondja: térj meg! Akkor meg kell térni. Ha azt mondja: higgy! akkor el kell kezdeni hinni. Ha azt mondja: így tegyél! akkor így kell tenni. Lehet, hogy nem értjük, miért, de a te parancsodra — mondja Péter — kivetem a hálót. Nem értem, miért, hiszen egész éjszaka halásztunk, s nem fogtunk semmi. De ha te, Uram, azt mondod, akkor megteszem.

A mai istentiszteleten nézd meg, hogy neked tényleg ilyen drága-e az Úrnak a szava? Neked tényleg ilyen fontos az Úrnak a szava? Neked tényleg szent írás a Szentírás? Amit Isten kijelentett, megmondott, kért, parancsolt, azt örömmel, hálával megteszem, mert az az én örömöm, szabadságom, hogy az Ő segítségével mindezeket meg tudom és meg akarom tenni.

A harmadik üzenete az ígének, amikor Dávid megdöbben, és a ládát elhelyezi Obéd-Edóm házába, mert nem meri magához venni.

Érdekes ez az eset, mert itt tulajdonképpen azt látjuk, hogy már közelebb van a láda, de még ilyen félmegoldásba megy bele Dávid. Nem áll az Úr elé Dávid: Uram, bocsáss meg! — Dávid is ember volt, — hanem elhelyezi Obéd Edom házába, nem meri a helyére tenni.

Ez a mai ige jelentse nekünk azt, hogy az életünkben ne legyen félmegoldás. Ne legyen, hogy közelebb, de nem a helyén. Nem kell nekünk félni az Úrtól, hanem félni kell az Urat! Mert az, hogy „féljétek az Urat, és adjatok neki dicsőséget”, nem azt jelenti, hogy félek tőle, hanem félelemmel tisztelem és szolgálom, magasztalom Őt magát, az Ő nevét.

Ne féljünk tehát, mert Istentől nem kell félnünk. Az ige olyan sokszor jelenti: ne féljétek!

Amikor megrettennek karácsonykor, húsvétkor az emberek, nem kijelenti Isten, hogy ne féljétek, mert örömet hirdetek nektek?

Aki engedelmisségben jár, aki hitben jár, annak nincs oka félelemre. Látjátok: Obéd-Edóm házáat megáldja az Isten. Nemcsak arról van szó, hogy Isten megbüntet, hanem arról, hogy megáldja az Obéd-Edóm házáat, mert ott van a láda, mert nem félt attól, hogy bevigyék az ő házába Isten szövetség-ládáját.

Milyen jó, ha nem félünk attól, hogy Jézus Krisztus bejön az életünkbe, szívünk lakója lesz. Átveszi az uralmat. Átveszi az irányítást és a vezetést. Ha van itt valaki, aki ettől fél, ha van itt valaki, aki fél, hogy majd Jézus Krisztus megfosztja őt az egyéniségétől, a vágyaitól, a terveitől, annak ez a mai ige azt mondja: Ne félj! Ha neked Jézus azt mondja: Ma nekem a te házadnál kell maradnom, akkor attól ne félj, mert akkor a legnagyobb kincset, a legnagyobb

ajándékot kapod meg, aki által, és akire nézve az Atyának minden ajándéka és áldása kitöltetik a hívőnek az életére.

Engedelmessédjünk az Úrnak, hallgassunk az Ő szavára és éljük át azt, hogy boldogan lehet Őt ismét a középbe tenni. Ő maga is ott akar lenni, hogy minden csendre térjen, és áldjuk, magasztaljuk Őt, aki ma is kijelenti magát, ma is igéjével tanácsol és vezet bennünket. Ne 'a magunk módján' akarjuk tisztelni Istent, hanem úgy, ahogy Ő annak a módját nekünk kijelentette és megmondta.

Imádkozzunk!

Köszönjük az ígét, Urunk, amely által szólsz és beszélsz velünk. Köszönjük, hogy élő Úr vagy. Nem olyanok, mint a bálványok, akiknek van szájuk, de nem tudnak beszélni. Köszönjük, hogy a te ígéd élő és ható. Nincs szükségünk már a frigylárára, mert kezünkben van a Szentírás, a Biblia. Köszönjük, hogy ezen keresztül akarsz bennünket vezetni, tanácsolni, szeretni, feddeni, megítélni.

Köszönjük neked azt is, hogy innen szól hozzánk a szeretetnek a szava. Köszönjük, Uram, hogy megmondod, hogyan imádjunk, tiszteljünk.

Bocsásd meg, hogy elmondhatjuk sokan, sokféleképpen, hogy nem törődünk vele, nem úgy törődtünk vele, ahogy kellett volna. Nem volt valami a helyén az életünkben, a lelki életünkben. Nem volt ott, ahol lennie kellett volna.

Úr Jézus Jöjj a középbe, jöjj életünk trónjára, hogy valóban Úr és Krisztus lehess az életünkben. Bocsáss meg minden okoskodást, minden ellenállást, a félmegoldásainkat, Urunk, mikor úgy akarjuk, hogy a kecske is jóllakjon, a káposzta is megmaradjon: be is jöjjön a láda, de ne legyen olyan túl közel. Amikor nem 'életveszélyesen' akarunk téged követni, szolgálni, nem teljes erőnkkel, nem teljes odaszánásunkkal, nem teljes elménkkal, ahogy kéred.

Adj bűnbocsánatot, adj feloldozást, add az újrakezdés lehetőségét, Urunk, hogy úgy induljunk innen tovább a templomból: igen, helyre kerültél, helyére került életünkben az, ami nem volt ott. Könyörülj rajtunk!

Kérünk téged a megszólaló igéért, akár itt a templomban, akár a csendes-heteken. Áldd meg a konfirmandusokat Neszmélyen, hogy a Szentlélek nyissa meg a szívüket. Könyörülj rajtuk, Urunk.

Áldd meg a reánk következő gyermekket.

Hordozd gyászolóinkat, betegeinket, ebben a nagy melegben különösen.

Köszönjük, hogy az aratás elkezdődött a határban. Áldunk azért, hogy „a mezők ékeskednek szép gabonákkal”.

Köszönjük, hogy gondoskodsz a kenyერünkről. Hálát adunk neked a termésért, hogy gondviselő jó Atyánk vagy, édes Istenünk.

Áldd és őrizd meg azokat, akik szabadságon vannak, nyaralnak. Kérünk, hadd töltődjenek fel, testileg is újuljanak meg, Urunk, hogy majd új erővel kezd-hessék a munkát, az iskolát. Kérünk azokért, akik még vizsgáznak, érettségiznek. Kérünk, Urunk, hadd tapasztalják meg jelenlétedet, segítségedet. Adj nekik türelmet, szorgalmat a felkészüléshez.

Köszönjük, hogy meghallgatod a most csendben elmondott imáinkat is.

Ámen.

Énekeljük a 459. dicséretet.

Roy Krisztina.

Az Is-ten Bá-rá-nyá-ra Le-
 És lel-kem bé-ke vár-ja Ott
 té-szem bú-nöm én,
 a ke-reszt tö-vén. A szí-vem min-de-
 nes-tül Az Úr e-lé vi-szem, Meg-
 tisztul min-den szennytül A Jé-zus vé-ri-
 ben, A Jé-zus vé-ri- ben.

2. Megtörve és üresen Adom magam neki, :/:
 Hogy újjá ő teremtsen, Az űrt ő töltse ki. Minden gondom,
 keservem Az Úrnak átadom, Ő hordja minden terhem,
 Eltörli bánatom, Eltörli bánatom.

3. Örök kőszállra állva A lelkem megpihen; :/:
 Nyugszom Atyám házába' Jézus kegyelmiben. Az ő
 nevét imádom Most mindenek felett; Jézus az én kirá-
 lyom, Imámra felelet, Imámra felelet.

4. Szeretnék lenni, mint ő, Alázatos, szelíd, :/:
 Követni híven, mint ő, Atyám parancsait. Szeretnék
 lakni nála, Hol mennyei sereg Dicső harmóniába' Örök
 imát rebeg, Örök imát rebeg.

Bonar Horatius, 1808—1889.